

Joris CRYNEN, *haar echtgenoot,*

Alfons CRYNEN (†),

Alfons en Andrea CRYNEN - GILLIS,
Joris, Marjan en Annik,

Leo en Dianne VAN den MAEGDENBERGH - CRYNEN
Christel,

André (†) en Hilde VAN HAELST - CRYNEN,
Raf, Christophe en Philippe,

Stanny en Rilla DE SCHUTTER - CRYNEN,
Jef, Greg en Frank,

Urbain en Erica GILLIS - CRYNEN,
Pieter en Kristel Gillis - Van Puyvelde,
Stefan (†), Koen, Wim, Katrin en Veerle,

Antoine en Leen DE CALUWÉ - CRYNEN,
Veronique en Veerle,

Karel en Rita CRYNEN - WYNANTS,
Tom en Joost,

Peter en Maria CRYNEN - VERHAERT,
Ilse, Karin en Ann,

Eric en Cecile VERHAERT - CRYNEN,
Bert, Kris, Stijn (†) en Dorine,

Stefaan CRYNEN (†),

Hans en Lieve STOKMAN - CRYNEN,

Emmanuel en Annemie CRYNEN - WAEGEMANS,
Maarten,

haar kinderen en kleinkinderen,

De families BREMDONCKX, CRYNEN, AERTSSEN en
ADRIAENSSENS,

danken u voor uw gebed en deelneming.

Ivonne Bremdonckx was een sterke vrouw. Haar leven heeft ze vol liefde gegeven voor haar man, haar 11 kinderen en 28 kleinkinderen. Ze was een bijzonder hartelijke gastvrouw. „Waar plaats is voor velen, kan er nog altijd een mondje bij”, was één van haar typische uitspraken. Als de kinderen en de kleinkinderen naar huis kwamen, beleefde ze haar mooiste dagen. Haar deur stond altijd open... bij Ivonne was het de zoete inval.

Voor haar was niets te zwaar of onoverkomelijk. Ze was een energievolle moeder die van aanpakken wist. Zowel bij de overstromingen in 1953 als bij de ontegeningen in 1964 wist ze er zich samen met haar gezin door te slaan. Dit doorzettingsvermogen en deze ondernemingsgeest heeft ze doorgegeven aan haar kinderen.

Van jongsafaan heeft ze zich altijd heel verbonden gevoeld met de vorige generaties. Over de gebeurtenissen van vroeger kon ze vertellen alsof het gisteren gebeurd was. Hele stambomen en honderden verjaardagen kende ze uit het hoofd. Ze hield van tradities die mensen samen brachten. Zo viel er elke dag wel iets te vieren.

De verering tot Maria lag bij haar in de bovenste schuif. De begankenis naar O. L. Vrouw van den Hagelberg was dan ook een jaarlijkse wederkerende hoogdag en als ze op reis ging was het naar Lourdes.

Al had ze zo'n groot huisgezin, helpen en geven deed ze ongezien waar ze kon en waar het nodig was. Hoeveel missionarissen heeft ze niet geholpen? „Wat gij aan de minsten van de mijnen hebt gedaan, hebt gij voor Mij gedaan” (Mt. 25), was voor haar een levenskeuze.

Tien jaren geleden is ze zwaar ziek geweest. Maar ze kwam erdoor en met dezelfde energie en intensiteit als voorheen heeft ze verder geleefd en beleefd ze een enorme vreugde aan het gouden huwelijksjubileum.

Op woensdag 2 juni begaf haar hart. De weken voordien was ze nog zo actief. Een korte dood was haar wens. Ze was bang om te moeten lijden maar van de dood zelf had ze geen schrik. Haar geloof gaf haar de hoop en de zekerheid dat al het goede dat op deze wereld gebeurt en waaraan zij mocht meewerken, bij God voltooid wordt.